

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Heleny Hrubé, Ph.D, ve věci

žalobce: L. K., sídlem J., K.

zastoupen advokátem Mgr. V. V., sídlem L., P.

proti

žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, sídlem Zborovská 81/11, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2017 č. j. 082384/2015/KUSK-DOP/ZAM

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2017 č. j. 082384/2015/KUSK-DOP/ZAM se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou odeslanou Krajskému soudu v Praze (dále jen „soud“) se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2017, č. j. 082384/2015/KUSK/DOP/ZAM (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kolín (dále jen „orgán I. stupně“) ze dne 29. 4. 2015, č. j. OD 35112/15-kav, sp. zn. OD PŘ 6820/14 20318/2004 (dále jen „rozhodnutí prvního stupně“ nebo

„prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí v celém rozsahu potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč za spáchání správního deliktu podle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění účinném od 1. 1. 2015 (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Hyundai, registrační značka X (dále jen „vozidlo“), dne 5. 12. 2014 v 9:36 hodin v ulici Pod Hroby v obci Kolín a dále dne 11. 12. 2014 v 9:10 hodin v ulici Karlovo náměstí v obci Kolín nezajistil, aby při užití vozidla byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, čímž porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (dále jen „správní delikt“). Ve výroku II byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

2. Žalobce v obsáhlé žalobě uvedl řadu námitek. Konkrétně namítal vady výroku prvostupňového rozhodnutí, nepřezkoumatelnost a nezákonnost pokuty, absenci nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku, neprovedení důkazů navrhaných žalobcem, retroaktivitu, porušení zásady bezprostřednosti, protiústavnost rozhodnutí, neučinění rozhodnutí oprávněnou úřední osobou a absence jejího podpisu na rozhodnutí včetně porušení zásady přímosti a bezprostřednosti dokazování, též nezákonnost rozhodnutí. Z důvodu značné rozsáhlosti soud uvádí argumentaci žalobce až dále při vypořádání jednotlivých žalobních bodů.
3. Žalobce požadoval též anonymizaci svých údajů a údajů jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu i anonymizaci rozhodnutí ve věci.
4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, navrhl ji v plném rozsahu zamítnout. Žaloba, která je dle názoru žalovaného opožděná, je zároveň i nedůvodná, správní orgány postupovaly v souladu s hmotně právními i procesně právními předpisy. Námitky uváděné v žalobě žalobce ve správním řízení neuvedl, žalovaný proto posoudil odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí jen v rozsahu namítaných odvolacích důvodů, přičemž neshledal žádný důvod, proč by prvostupňové rozhodnutí nebylo správné. Dle fotodokumentace je nesporné, že vozidlo stojí u zákazových značek, k výzvě orgánu I. stupně žalobce pouze sdělil, že vozidlo měl k užívání a řídil jej pan L. Y., nar. X, bytem P., P. Na této adrese ani v evidencích správního orgánu nebyly zjištěny žádné související skutečnosti týkající se této osoby. Dne 29. 4. 2015 orgán I. stupně rozhodl o vině žalobce správním deliktem, dne 15. 5. 2015 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí nezdůvodněné odvolání. I přes výzvu orgánu I. stupně žalobce toto odvolání nedoplnil, žádné konkrétní námitky neuvedl. Žalovaný proto přezkoumal soulad vydaného rozhodnutí s právními předpisy, přičemž žádné porušení neshledal. Napadené rozhodnutí je správné, bylo vydáno oprávněnou osobou.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud v posuzované věci neshledal vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední.

6. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 2. 3. 2017, lhůta pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. činí 2 měsíce od doručení rozhodnutí žalobci, poslední den pro podání žaloby byl tedy 2. 5. 2017, přičemž žaloba byla odeslána a doručena do datové schránky soudu právě dne 2. 5. 2017), po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby.
7. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:
8. Podáním ze dne 8. 12. 2014 oznámila Městská policie Kolín (dále jen „městská policie“) orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku řidiče vozidla (a to žalobce) s tím, že řidič vozidla je podezřelý ze spáchání přestupku porušením § 125c odst. 1 písm. k/ zákona o silničním provozu, neboť dne 5. 12. 2014 v 9:36 hodin v obci Kolín v ulici Pod Hroby nerespektoval dopravní značení B28 Zákaz zastavení, a navíc stál na chodníku. Než hlídka městské policie došla k vozidlu, vozidlo se rozjelo, následně bylo městskou policií zastaveno. K výzvě městské policie k předložení občanského a řidičského průkazu řidič vozidla předložil pouze řidičský průkaz a osvědčení o technické způsobilosti, dle řidičského průkazu městská policie ověřila totožnost řidiče - žalobce. Žalobci byla uložena bloková pokuta 1 000 Kč, žalobce s přestupkem ani uloženou pokutou nesouhlasil a požadoval předání přestupku příslušnému správnímu orgánu. Žalobce se odmítl k přestupku vyjádřit a odmítl jej i podepsat. K oznámení ze dne 8. 12. 2014 připojila městská policie 3 fotografie a oznámení o přestupku ze dne 5. 12. 2014.
9. Pověřením vedoucího správního orgánu I. stupně byla V. K. z odboru dopravy pověřena jako oprávněná úřední osoba dle § 15 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) k provádění úkonů správního řízení.
10. Výzvou k podání vysvětlení z 5. 5. 2015, č. j. OD 111647/14-kav s poukazem na § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“) byl žalobce vyzván, nechť se dne 19. 1. 2015 dostaví k orgánu I. stupně k prověření došlého oznámení ve věci přestupku ze dne 5. 12. 2014 v 9:36 hodin v obci Kolín v ulici Pod Hroby.
11. Podáním ze dne 16. 1. 2015 žalobce prostřednictvím společnosti F. C., s.r.o., (dále jen „zmocněnec žalobce“) odepřel svou výpověď i účast před orgánem I. stupně, k podání ze dne 16. 1. 2015 připojil plnou moc ze dne 30. 12. 2014 pro zmocněnce žalobce.
12. Orgán I. stupně žalobce vyzval výzvou ze dne 19. 1. 2015 k uhrazení částky 500 Kč určené podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu s odůvodněním, že žalobce je provozovatelem vozidla a podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je tak povinen zajistit, aby při jeho užívání byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Tuto povinnost žalobce porušil dne 5. 12. 2014 v 9:36 hodin v obci Kolín v ulici Pod Hroby tím, že řidič vozidla nerespektoval dopravní značení B28 Zákaz zastavení.

13. Podáním ze dne 27. 2. 2015 žalobce sdělil, že vozidlo měl daného dne k užívání a řídil je L. Y., narozený X, bytem P., P.
14. Dne 20. 3. 2015 rozhodl orgán I. stupně o odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, a to z důvodu, že orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku řidiče vozidla dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
15. Dalším podáním a to ze dne 12. 12. 2014 oznámila městská policie orgánu I. stupně podezření ze spáchání dalšího přestupku žalobce s tím, že žalobce je podezřelý ze spáchání přestupku a to porušením § 125c odst. 1 písm. k/ zákona o silničním provozu, neboť řidič vozidla dne 11. 12. 2014 v 9:25 hodin v obci Kolín, na Karlově náměstí nerespektoval dopravní značení IP12 Vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou „PRO KLIENTY ERA FINANČNÍHO CENTRA PO DOBU JEDNÁNÍ NA FC“. Městská policie poukázala na opakované přestupky žalobce a jeho sdělení městské policii, že ukládání pokut je zbytečné, neboť jej zastupuje firma Řešení pokut.cz. K podání ze dne 12. 12. 2014 městská policie připojila 6 fotografií i oznámení o přestupku z 11. 12. 2014.
16. Výzvou k podání vysvětlení ze dne 5. 5. 2015, č. j. OD 110935/14-kav, byl žalobce s odkazem na § 60 odst. 1 zákona o přestupcích vyzván, nechť se dne 19. 1. 2015 v 10 hodin dostaví k orgánu I. stupně k prověření došlého oznámení ve věci přestupku z 11. 12. 2014 v 9:10 hodin v obci Kolín, Karlovo náměstí.
17. Podáním ze dne 16. 1. 2015 žalobce prostřednictvím společnosti F. C., s.r.o., (i dále jen „zmocněnec žalobce“) těž v této věci odepřel svou výpověď i účast před orgánem I. stupně, přičemž připojil plnou moc ze dne 30. 12. 2014 pro zmocněnce žalobce.
18. Orgán I. stupně žalobce vyzval výzvou ze dne 19. 1. 2015 k uhrazení částky 500 Kč určené podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu s odůvodněním, že žalobce je provozovatelem vozidla a podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je povinen zajistit, aby při jeho užívání byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Tuto povinnost žalobce porušil dne 11. 12. 2014 v 9:25 hodin v obci Kolín na Karlově náměstí, tím, že řidič vozidla nerespektoval dopravní značení IP12 Vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou „PRO KLIENTY ERA FINANČNÍHO CENTRA PO DOBU JEDNÁNÍ NA FC“.
19. Dne 20. 3. 2015 rozhodl orgán I. stupně o odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, a to z důvodu, že orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku řidiče dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
20. Přípisem ze dne 21. 12. 2014 Policie České republiky orgánu I. stupně sdělila, že provedla na adrese P. č. 15, P. 1 – N. M., šetření za účelem doručení písemnosti panu L. Y., narozenému X, bytem P., P., k č. j. OD 106648/14/vit, ale k jmenované osobě nebyly zjištěny žádné skutečnosti, přičemž v uvedené nemovitosti se nachází pouze komerční prostory. Policie České republiky nezjistila na jmenovaného žádný kontakt ani lustrací v dostupných evidencích.

21. V souladu s ustanovením § 150 odst. 1 správního řádu vydal dne 20. 3. 2015 orgán I. stupně příkaz, kterým žalobci uložil pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč za skutek spočívající v tom, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v obci Kolín dne 5. 12. 2014 v 9:36 hodin v ulici Pod Hroby a dále dne 11. 12. 2014 v 9:25 hodin na Karlově náměstí nezajistil, aby při užití motorového vozidla, jehož je provozovatelem, byly na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, a tedy naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti příkazu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce žalobce nezdůvodněný odpor, ve kterém zároveň požádal o sdělení jmen všech oprávněných úředních osob ve věci za účelem posouzení podání námítky podjatosti.
22. Dne 2. 4. 2015 byla zmocněnci žalobce dána možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí a zároveň byl zmocněnec žalobce mimo jiné poučen o pokračování řízení o správním deliktu, provedení důkazů listinami obsaženými ve spise, a to mimo ústní jednání, a možnosti seznámit se ve dnech 20. 4. 2015 – 24. 4. 2015 s podklady pro rozhodnutí. Orgán I. stupně též uvedl jméno úřední osoby. Na výzvu orgánu I. stupně reagoval obecný zmocněnec přípisem ze dne 22. 4. 2015 s tím, že v rozhodné době vozidlo měl k užívání a řídil jej L. Y., narozený dne X, P., P. Žalobce dále uvedl, že trvá na ústním jednání, při kterém by měl L. Y. sdělit pohnutky parkování na nevhodných místech a zároveň navrhuje předvolání zasahujících strážníků městské policie.
23. Dne 29. 4. 2015 orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím rozhodl o vině žalobce za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž ve výroku tohoto rozhodnutí uvedl, že žalobce *„je vinen správním deliktem provozovatele vozidla, dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, tedy porušil ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla vozidla tov. zn. Hyundai, reg. zn. x nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť 1/ dne 5. 12. 2014 v 9:36 hod v obci Kolín v ulici Pod Hroby došlo ze strany řidiče shora uvedeného motorového vozidla k nerespektování dopravního značení B 28 (Zákaz zastavení) ve smyslu ust. § 4 písm. b),c) zákona o silničním provozu. Vedeno pod č. PŘ OD 6820/2014, 2/ dne 11. 12. 2014 v 9:10 hodin v obci Kolín, ul. Karlovo náměstí došlo ze strany řidiče shora uvedeného motorového vozidla k nerespektování dopravního značení IP 12 (Vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou „PRO KLIENTY ERA FINANČNÍHO CENTRA PO DOBU JEDNÁNÍ NA FC) ve smyslu ust. § 4 písm. b),c) zákona o silničním provozu. Vedeno pod č. PŘ OD 6839/2014, za což se mu ve společném řízení (v souladu s ust. § 140 odst. 1,2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ukládá a) pokuta ve výši 2 500 Kč (...) b) povinnost uhradit Městskému úřadu Kolín podle ust. § 79(správního řádu), náhradu nákladů řízení stanovenou vyhláškou Ministerstva vnitra ČR (...)*
24. Orgán I. stupně podrobně odůvodnil prvostupňové rozhodnutí výše uvedeným skutkovým stavem a odkazem na písemné podklady pro rozhodnutí, mimo jiné poukázal i na to, že správní orgán neshledal důvody pro nařízení ústního jednání (mimo jiné odkaz na další správní delikty, u nichž se zmocněnec k ústnímu jednání opakovaně nedostavil) a že osoba L. Y. je pro správní orgán nedosažitelná. Co do výše pokuty uvedl orgán I. stupně pouze, že

při ukládání sankce „přihlédl k závažnosti posuzovaného deliktu jehož porušení je vyjádřeno sankcí pokuty, vycházejíc z rozmezí sankce za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a dle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu může činit až 10 000 Kč. Správní orgán tedy ukládá sankci pokuty v horní hranici možné výměry“. Právní moc vyznačila V. K., rozhodnutí podepsal Bc. K. H. v zastoupení Mgr. M. B., vedoucího odboru dopravy orgánu I. stupně.

25. Zmocněnec žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí nezdůvodněné odvolání, v němž zároveň požádal o stanovení přiměřené lhůty k doplnění odvolání, o zaslání kopie podstatných částí spisu a sdělení jmen osob podílejících se na rozhodování. Orgán I. stupně vyzval zmocněnce žalobce k doplnění blanketního odvolání ve lhůtě 10 dnů, zmocněnec však na výzvu nereagoval.
26. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný, který napadeným rozhodnutím ze dne 20. 2. 2017 odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu potvrdil. V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul přehledně skutkový stav a zdůraznil, že žalobce se správních deliktů provozovatele vozidla prokazatelně dopustil, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a na základě spolehlivě zjištěného stavu věci, neboť důkazní materiál je dostatečný a přesvědčivý.
27. Soud zdůrazňuje: žalobce se žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a též souvisejícího prvostupňového rozhodnutí. Ve většině žalobních bodů žalobce namítá nedostatky prvostupňového rozhodnutí nebo rozhodnutí obou správních orgánů, a to bez uvedení, který správní orgán se daného pochybení dopustil. Žaloba neobsahuje označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body jsou často bez konkrétních tvrzení. Žalobce byl před orgánem I. stupně de facto nečinný, neboť neuplatnil před rozhodnutím žalovaného žádnou věcnou odvolací námitku. Žalovaný proto postupoval správně, pokud přezkoumal pouze soulad řízení před správním orgánem I. stupně i soulad rozhodnutí orgánu I. stupně s právními předpisy (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43). Povinností soudu je ovšem posoudit i nové námitky žalobce, a to i když tyto námitky mohl žalobce uplatnit již v odvolacím řízení, neboť soud je povinen postupovat s ohledem na princip plné jurisdikce (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71). Soud též podotýká, že správní orgány jsou povinny uvádět v odůvodnění rozhodnutí úvahy, které je vedly k příslušnému závěru vyjádřenému ve výroku rozhodnutí, ovšem ohledně požadavků na kvalitu a zpracovanost výroků je také třeba přihlídnout ke složitosti předmětu řízení. Pokud například správní orgán z obsahu správního spisu objektivně nemá pochyb o stavu věci, není třeba vyžadovat složité výroky a jejich velmi podrobné odůvodnění. V posuzované věci nešlo o skutkově obtížný případ, při rozhodování správního orgánu nevznikly pochybnosti co do aplikace konkrétní právní úpravy, žalobce spáchání správního deliktu před správními orgány nikterak nerozporoval, neuvedl žádnou námitku, kterou by zpochybňoval zjištěný skutkový stav (například že řidič vozidla stál na k tomu určeném místě, případně zastavil pouze na nezbytnou dobu apod). Správní orgány se tak nemohly vypořádat například s otázkou rozdílu mezi zákazem zastavení a zákazem stání. Soud též zdůrazňuje, že žalobce v žalobě sice obsáhle polemizuje se závěry správních orgánů, jeho tvrzení jsou však většinou spíše

obecná, bez konkrétních důkazů vyvracejících napadené závěry správních orgánů. Navíc žalobce tak činí až v žalobě, kdy ve správním řízení byl de facto nečinný, v rámci správního řízení žádné námitky neuplatnil. Odůvodnění správního rozhodnutí je podmínkou jeho přezkoumatelnosti, ale pokud žalobce zpochybňuje kvalitu určitých důkazů poprvé až v rámci žaloby, nemůže se úspěšně domáhat toho, aby soud konstatoval, že správní orgány postupovaly nezákonně, když podrobně neuvedly, proč ten který konkrétní důkaz byl přípustný.

28. Soud dále poukazuje na skutečnost, že řízení bylo vedeno dle správního řádu a nikoli podle zákona o přestupcích, přičemž ke změně nedošlo ani nabytím účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a o řízeních o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Dle § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky *„zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů“*. Žalobce se proto nemůže úspěšně dovolávat aplikace procesních ustanovení zákona o přestupcích, ale může se důvodně dovolávat pouze procesních ustanovení upravených správním řádem.
29. Ohledně posuzování odpovědnosti za spáchaný správní delikt soud konstatuje, že před přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky postrádaly jiné správní delikty obecnou úpravu, proto byla využívána analogie zákona o přestupcích nebo analogie trestního práva hmotného. Z tohoto důvodu byla v případě, že byla pozdější úprava pro pachatele výhodnější, aplikována právní úprava nová (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27). Proto i v posuzované věci soud analogicky aplikuje ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, který v době spáchání správního deliktu stanovoval, že *„odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.“* Shodné pravidlo obsahuje i zákon o odpovědnosti za přestupky (viz § 2 odst. 1 tohoto zákona).
30. Ke dni spáchání správního deliktu byl účinný zákon o silničním provozu ve znění novel č. 239/2013 Sb. a č. 249/2014 Sb. Ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, podle kterého se správní delikt žalobce posuzuje, pak znělo následovně:
- (1) *Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
 - (2) *Právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud*
 - a) *porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
 - b) *porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
 - c) *porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*
 - (3) *Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*

- (4) *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*
- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
 - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
- (5) *Provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích*
- a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo*
 - b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.*

31. Protože nová právní úprava není pro žalobce příznivější (jak soud rozvede níže), soud vychází při vypořádání žalobních bodů z uvedeného znění zákona – shodně jako z tohoto znění vycházely i správní orgány při řízení o správním deliktu.

Posouzení žalobních bodů

32. Vzhledem k tomu, že žalobce uplatnil v žalobě velké množství žalobních bodů a soud vyhodnotil jako důvodný jeden žalobní bod, zařadil vypořádání tohoto bodu do úvodu této části a následně vypořádal nedůvodné žalobní body. Soud pro přehlednost uvádí, že důvodným shledal pouze žalobní bod týkající se vad výroku, respektive neuvedení ustanovení, na základě něž byla stanovena výše pokuty, nedůvodné byly však žalobní body napadající nedostatky výroku prvostupňového rozhodnutí, nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí o uložení pokuty, absence o učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku, neprovedení důkazů navrhovaných žalobcem, retroaktivita ve prospěch žalobce, porušení zásady bezprostřednosti, protiústavnost aplikované právní úpravy, vydání rozhodnutí neoprávněnou úřední osobou a absenci podpisu oprávněné úřední osoby na rozhodnutí, porušení zásady přimosti a bezprostřednosti dokazování.

„Vady výroku“

32. Žalobce v žalobě tvrdil, že výrok rozhodnutí I. stupně je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť z výroku nelze dovodit, zda vozidlo žalobce skutečně stálo v úseku platnosti dopravní značky č. B 28 a značky č. IP 12. Vozidlo žalobce stálo dne 5. 12. 2014 v obci Kolín na ulici Pod Hroby a dne 11. 12. 2014 v obci Kolín na Karlově náměstí, nicméně nikoli v celé délce předmětné ulice a předmětného náměstí platí dopravní značky č. B 28 a č. IP 12. Z výroku tedy není jasné patrné, zda skutek, který je žalobci kladen za vinu, skutečně naplňoval danou skutkovou podstatu. Z výroku není patrné ani to, jakým konkrétním jednáním mělo dojít k porušení dopravní značky č. IP 12 a č. B 28. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42.
33. Dále žalobce namítl nedostatek právní kvalifikace ve výroku rozhodnutí prvního stupně s tím, že z tohoto výroku není patrné, že byla uložena společná pokuta za dva správní

delikty, ve výroku totiž nebylo uvedeno ustanovení § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu.

34. Výrok neobsahoval ani odkaz na ustanovení, které stanovovalo sankční sazbu, výrok obsahoval pouze odkaz na § 125f odst. 3 silničního zákona, avšak toto ustanovení je do značné míry blanketní, neboť odkazuje na ustanovení stanovující sankční sazbu pro přestupek, jehož znaky správní delikt vykazuje. Výrok je tedy v rozporu s § 77 zákona o přestupcích a v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu. Odkazy na tato ustanovení neobsahuje ani odůvodnění.
35. Jak již soud uvedl výše, tento žalobní bod shledal soud zčásti důvodný.
36. Protože byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu a správní řízení bylo vedeno podle správního řádu, je rozhodné ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, který stanoví, že ve výrokové části rozhodnutí se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, označení účastníků řízení podle § 27 odst. 1, lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě i jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění, dále i výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání. U výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být vždy zvýšenou měrou dbáno, aby byl výrok specifikován tak, že dané jednání je nezaměnitelné s jiným jednáním. Výrok rozhodnutí musí obsahovat údaje obsahující popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková konkretizace skutku je nezbytná pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46 „*pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.*“ I přes zásadní význam výrokové částí rozhodnutí týkající se vyslovení viny tak Nejvyšší správní soud připustil určitou míru neurčitosti výroku, která by ovšem v určitých případech mohla být správním orgánem napravena v odůvodnění rozhodnutí.
37. Soud posuzoval v tomto žalobním bodě mimo jiné námitku žalobce ohledně absence údajů o rozmezí pokuty ukládané dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí orgán I. stupně poukázal na právní úpravu týkající se uvedeného správního deliktu (§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu), nikoli již na ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, které stanovuje možnost uložit sankci za

daný správní delikt v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Tento údaj neobsahuje ani odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu výrok rozhodnutí nemusí obsahovat ustanovení, které obsahuje sankční sazbu, je ovšem třeba, aby sankční rozmezí bylo uvedeno v odůvodnění rozhodnutí (viz například rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46). Orgán I. stupně pouze obecně odkázal „na zákonnou úpravu“, ovšem zavádějícím způsobem v odůvodnění rozhodnutí zdůraznil, že „dle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu může sankce pokuty činit až 10 000 Kč, správní orgán tedy ukládá sankci pokuty v horní hranici možné výměry“. Tento nedostatek nenapravil ani žalovaný v napadeném rozhodnutí. V souvislosti s tvrzenou vadou výroku soud považuje tuto část žalobního bodu za důvodnou.

38. Pro úplnost se soud stručně vyjadřuje k dalším žalobním bodům, které považuje za nedůvodné, respektive i části žalobního bodu týkajícího se výroku rozhodnutí.

K dalším tvrzeným vadám výroku rozhodnutí

39. Soud má zato, že z výroku rozhodnutí lze jednoznačně uzavřít, že vozidlo žalobce stálo dne 5. 12. 2014 v obci Kolín na ulici Pod Hroby v úseku platnosti dopravní značky č. B 28 a dne 11. 12. 2014 v obci Kolín na Karlově náměstí v místě označeném značkou č. IP 12, tuto skutečnost mimo jiné dokládají i listinné důkazy založené ve spise, na které správní orgán ve svém rozhodnutí poukazuje – zejména oznámení městské policie a k tomuto oznámení připojené fotografie.
40. Z výroku je též zcela jasné, že skutek, který je žalobci kladen za vinu, skutečně naplňoval danou skutkovou podstatu, je patrné konkrétní jednání, kterým došlo k porušení dopravní značky č. IP 12 a č. B 28 (vozidlo stálo u těchto zákazových značek). Tvrzení žalobce o možné aplikaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, je nesprávné, neboť tento rozsudek se týkal případu, v němž z rozhodnutí neplynulo, že by vozidlo stálo v úseku regulovaném konkrétní dopravní značkou.
41. Orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí zcela jasně poukázal, že rozhodl o dvou správních deliktech žalobce a též odkázal na § 140 odst. 1 a 2 správního řádu. Správní orgán sice ve výroku rozhodnutí a ani v jeho odůvodnění neuvedl v této souvislosti ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, ovšem uvedený nedostatek nelze považovat za tak závažné opomenutí, které by způsobovalo nezákonnost rozhodnutí.

Žalobní bod je tedy v této části nedůvodný.

Nepřezkoumatelnost a nezákonnost pokuty

42. Dle žalobce je uložená pokuta nepřezkoumatelná a nezákonná, proto je i rozhodnutí orgánu I. stupně nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Správní orgán v odůvodnění poukázal na částku 10 000 Kč, kterou uloží, a ve výroku je přitom uvedena částka 2 500 Kč. Výrok a odůvodnění rozhodnutí jsou tedy v rozporu.
43. Jak již soud uvedl, tato žalobní námitka je důvodná, protože žalovaný tuto vadu nenapravil

ani v odůvodnění rozhodnutí.

44. Dále žalobce namítá, že správní orgán nezohlednil zákonná kritéria pro výměru pokuty, která jsou stanovena v § 125e odst. 2 silničního zákona. Zde se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005 – 63. Tuto námitku soud shledal nedůvodnou, z odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně je zřejmé, že při uložení sankce správní orgán přihlédl ke skutečnosti, že žalobce spáchal dva správní delikty, o nichž je vedeno společné řízení.

Neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku

45. Dle žalobce správní orgán nečinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Přestože žalobce označil řidiče vozidla, správní orgán bez dalšího věc odložil, aniž učinil byt jediný krok za účelem zjištění pachatele přestupku.
46. Tuto námitku žalobce soud shledal nedůvodnou. Správní orgán není povinen činit další zjevně nadbytečné kroky, pokud má určitou skutečnost prokázanou jinak. Osoba označená žalobcem jako řidič byla uváděna v několika správních řízeních vedených u správních orgánů (jak orgánu I. stupně, tak i žalovaného), na jedno z těchto správních řízení správní orgán ve svém odůvodnění i poukázal. Tato osoba je správními orgány nedohledatelná, na adrese, kde má bydlet, je komerční budova. Chyba v označení této osoby, která je zjevným přepisem, není pro závěry správního orgánu ohledně nedohledatelnosti této osoby rozhodná.

Neprovedení důkazů navrhaných žalobcem

47. Žalobce v řízení navrhoval předvolat jako svědky pana Y. a rovněž zasahující strážníky, neprovedením těchto důkazů mělo dojít k porušení práv žalobce na spravedlivý proces. K tomu však správní orgán uvedl, že pan Y. je pro správní orgán nedosažitelný a výsledk strážníků by byl nadbytečný.
48. Soud považuje tento žalobní bod za nedůvodný.
49. Je zřejmé, že žalobce navrhoval provedení těchto důkazů v souvislosti s uvedením jména řidiče (mimo jiné jeho pohnutky k parkování na zakázaných místech), teprve v žalobě poukázal na tvrzený nesprávný postup městské policie, která se podle žalobce nezabývala například možností, že řidič neporušil značku č. IP 12 s dodatkovou tabulkou „PRO KLIANTA ERA FINANČNÍHO CENTRA PO DOBU JEDNÁNÍ NA FC“, neboť mohl mít na daném finančním centru jednání. Správní orgán dostatečně a srozumitelně odůvodnil, proč neprovedl navržené důkazy (zjevná nadbytečnost, v případě nepředvolání řidiče i jeho nekontaktnost). Z obsahu správního spisu je navíc zcela zjevné, že neprovedením těchto důkazů nebyla zkrácena práva žalobce (žalobce netvrdil skutečnosti, které by jej měly liberovat ze správního deliktu, jeho tvrzení byla zjevně účelová). Správní orgán tak nejednal v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 As 58/2008 – 63, na který žalobce poukázal v žalobě.

Retroaktivita

50. Žalobce dále v žalobě namítal, že v mezidobí od spáchání údajného správního deliktu do

vydání napadení rozhodnutí nabylo účinnosti několik novel právních předpisů, na základě kterých bylo rozhodováno, správní orgány se ovšem nezabývaly otázkou, zda novější právní úprava není pro žalobce příznivější ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

51. Ohledně posuzování odpovědnosti za spáchaný správní delikt soud konstatuje, že před přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky postrádaly jiné správní delikty obecnou úpravu (například absence časové působnosti aplikovatelných zákonů), proto byla využívána analogie zákona o přestupcích nebo analogie trestního práva hmotného. Z tohoto důvodu byla v případě, že byla pozdější úprava pro pachatele výhodnější, aplikována právní úprava nová (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27). V posuzované věci tak soud analogicky aplikuje ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, který v době spáchání správního deliktu stanovoval, že *„odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.“* Shodné pravidlo obsahuje i zákon o odpovědnosti za přestupky (viz § 2 odst. 1 tohoto zákona).
52. Jak soud již v odůvodnění tohoto rozsudku uvedl, byla na správní delikt aplikována správními orgány zákonná úprava platná a účinná ke dni spáchání správního deliktu [zákon o silničním provozu ve znění novel č. 239/2013 Sb. a č. 249/2014 Sb., zejména § 125f zákona o silničním provozu a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu]. Nová úprávná úprava není pro žalobce příznivější, de facto nedošlo k žádné právní změně. Žalobce nebyl zkrácen na svých právech neuvedením této negativní skutečnosti. I tento žalobní bod je tak nedůvodný.

Zásada bezprostřednosti

53. Dle žaloby správní orgány též porušily zásadu bezprostřednosti, právo žalobce být přítomen dokazování a projednání věci. Správní orgán ve věci nenařídil ústní jednání, neprovedl ani dokazování mimo ústní jednání, o kterém by žalobkyni vyrozuměl. Zde žalobce mimo jiné poukázal na čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 38 odst. 2 Listiny, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15A 14/2015-35, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30A 56/2014-35 a rozsudek Nejvyššího správního soudu z 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015–30.
54. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu stojí na závěru, že u správních deliktů není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (k tomu podrobněji rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40). Pokud tedy správní orgány rozhodly ve věci bez nařízení ústního jednání za situace, kdy vycházely pouze z písemných podkladů, neporušily čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ani čl. 38 odst. 2 Listiny. Těmito předpisy zaručenému právu na projednání věci v přítomnosti obviněného postačuje možnost jednání před krajským soudem (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu z 21. 12. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 56).

55. Správní řád stanoví v § 51 odst. 2, že o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Nejvyšší správní soud však v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 - 40, dospěl k závěru, že správní orgán není povinen nařizovat jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.
56. Proto správní orgán nepochybil, pokud nenařídil ústní jednání, a nepochybil ani v souvislosti s tím, že o provedení listinných důkazů nevyrozuměl žalobce. Postupoval sice nesprávně, když neučinil o provedení listinných důkazů do spisu záznam tak, jak to vyžaduje § 53 odst. 6 správního řádu, to však soud nepovažuje za takovou vadu řízení, která by sama o sobě způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť důkaz listinou je specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníku řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53). Správní orgány zásadu bezprostřednosti neporušily, tento žalobní bod není důvodný.

„Protiústavnost“

57. Dle tvrzení žalobce v žalobě je rozhodnutí správních orgánů protiústavní, odpovědnost a trest jsou přenášeny na provozovatele motorového vozidla, § 10 odst. 3 silničního zákona je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 14. 10. 2015, č. j. 52 A 71/2015-13).
58. Tento žalobní bod soud shledal nedůvodným. Zde soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, ve kterém Nejvyšší správní soud uzavřel, že *„obsahově – ve stručnosti – nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasté frekventovaná jednání dále „dekriminalizoval“ a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytýkatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod („vlastnictví zavazuje“) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp. – přesně řečeno – může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, jíž provozovatel vozidla svěří (...) v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možnost liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva.“* De facto shodně též argumentoval mimo jiné i Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 5. 2018, č. j. Pl. ÚS 15/16, kterým žalobkyní zmiňovaný návrh Krajského soudu v Ostravě jako nedůvodný zamítl. Vzhledem tedy k tomu, že Ústavní soud již podrobil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zkoumání jeho souladu s ústavním pořádkem, a dospěl k závěru, že toto ustanovení s ním není v rozporu, je žalobní bod nedůvodný, neboť žaloba nepřináší žádné další argumenty, které by bylo potřeba zohlednit, a zdejší soud je vázán závěrem Ústavního soudu o ústavní konformitě § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem.

„Neučinění rozhodnutí oprávněnou úřední osobou a absence jejího podpisu na rozhodnutí“

59. Žalobce namítá, že rozhodnutí učinil a elektronicky podepsal Mgr. M. B. jako vedoucí odboru dopravy Městského úřadu Kolín, ačkoliv oprávněnou úřední osobou ve věci nebyl, neboť touto byla V. K.. V řízení tak byla porušena zásada přímosti a bezprostřednosti dokazování, neboť Mgr. M. B. nevedl řízení a ani neprováděl důkazy, neměl tak možnost učinit rozhodnutí na základě bezprostředního dojmu z dokazování. Z toho v následujícím žalobním bodě dovozuje i porušení zásady přímosti a bezprostřednosti dokazování.
60. Tento žalobní bod soud shledal nedůvodným.
61. Mezi oprávněnou úřední osobou a úřední osobou například rozlišuje ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu, když rozlišuje oprávněnou úřední osobu, která odpovídá za obsah rozhodnutí, tedy za jeho věcnou a právní bezvadnost, a úřední osobu, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí, tedy za jeho formální stránku. Oprávněné úřední osoby jsou úředními osobami v užším smyslu. Okruh úředních osob (§ 14 odst. 1 správního řádu) a oprávněných úředních osob (§ 15 odst. 2 správního řádu) se tak může co do rozsahu odlišovat. Oprávněné úřední osoby jsou ty, které mají v rámci správního orgánu kompetenci k tomu, aby prováděly konkrétní úkony správního orgánu ve správním řízení, a to buď na základě vnitřních předpisů správního orgánu (organizační řády apod.), nebo (jako je to v posuzovaném případě) na základě pověření vedoucím správního orgánu. Mluví-li ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu o podpisu oprávněné úřední osoby na písemném vyhotovení rozhodnutí, není tím ještě řečeno, kdo konkrétně má (může) takovou oprávněnou úřední osobou být, respektive kdo jí být nemůže. Rozdělení pravomocí mezi jednotlivé vnitřní součásti správního orgánu (např. odbory obecního nebo krajského úřadu a jejich jednotlivá oddělení) a v rámci těchto vnitřních součástí mezi jednotlivé úřední osoby je vnitřní věcí správního orgánu a záleží v zásadě jen na vnitřních přepisech, respektive konkrétních pokynech, kdo a v jaké věci oprávněnou úřední osobou bude. Jakkoliv ustanovení obecně svěřuje provádění procesních úkonů konkrétním úředním osobám, neznamená to, že by rozhodnutí vydané „neoprávněnou“ úřední osobou bylo rozhodnutím nezákonným, příslušný ke správnímu řízení je správní orgán jako celek. Nedostatek „příslušnosti“ v rámci správního orgánu nezákonnost rozhodnutí nezpůsobuje. Jak již i sám žalobce v žalobě uvedl, jednotlivé správní úkony vykonávala oprávněná úřední osoba V. K., Mgr. M. B. byl (dle správního spisu „pouze“) úřední osobou. Přestože tak rozhodnutí orgánu I. stupně nebylo (pravděpodobně) podepsáno oprávněnou úřední osobou, není jen z tohoto důvodu nezákonné. Žalobce měl možnost reagovat na zjištění, že prvostupňové rozhodnutí si vyhradila k podpisu osoba odlišná od oprávněné úřední osoby (její nadřízený), žádné konkrétní námitky v tomto směru však při podání odporu ani v odvolacím řízení neuplatnila.

„Nezákonnost rozhodnutí“

62. Žalobce opakovaně v tomto žalobním bodě namítl, že správní orgán ve svých rozhodnutích nevyjádřil způsob porušení dvou dopravních značek. K této námitce soud poukazuje na zhodnocení této námitky v části rozsudku nadepsané *„K dalším tvrzeným vadám výroku*

rozhodnutí“

a opakovaně uvádí, že z výroku rozhodnutí lze jednoznačně dovodit, že vozidlo žalobce stálo dne 5. 12. 2014 v obci Kolín na ulici Pod Hroby v úseku platnosti dopravní značky č.

B 28 a dne

11. 12. 2014 v obci Kolín na Karlově náměstí v úseku značky č. IP 12.

64. V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006–73, Sb. NSS č. 1546/2008, Nejvyšší správní soud uvádí, že „je třeba posoudit důsledky opomenutí specifikace skutku ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu. Shora citované rozhodnutí čj. 3 Ads 21/2004-55 nedostatek této specifikace neztotožnilo s nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale s nezákonností ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. S takovým posouzením lze souhlasit. Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost by bylo jen rozhodnutí neobsahující specifikaci skutku ani ve výroku, ani v odůvodnění, případně za přistoupení jiných vad. Neuvede-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]“. Soud tedy dále posoudil, jaké následky výše uvedené pochybení správních orgánů (tj. nedostatečný popis výše pokuty) vyvolává.
65. Orgán I. stupně nspecifikoval dostatečně konkrétně ve výroku rozhodnutí ani v jeho odůvodnění, jaké je rozmezí pokuty ukládané dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a nesrozumitelně odůvodnil stanovení její výše. Tuto vadu nenapravit ani žalovaný. Přestože je soud přesvědčen, že správní orgány se zabývaly vinou žalobce pečlivě a že zmocnění žalobce je právní úprava týkající se výše uložené pokuty známa, je zjevné, že se správní orgány v posuzované věci dopustily podstatné nezákonnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a naplnily tak důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem i bez jednání. Soud proto napadené rozhodnutí žalovaného v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 správního řádu zrušil a podle ustanovení § 78 odst. 4 správního řádu věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný bude v dalším rozhodnutí vázán právním názorem soudu vyjádřeným v odůvodnění tohoto rozsudku. Soud pouze podotýká, že i žalobce by si měl uvědomit, že pokud účastníci silničního provozu nebudou svévolně respektovat zákonnou úpravu, mohou být i oni či jejich blízcí poškozeni na zdraví či majetku nezodpovědných chováním takovýchto osob. Též je zřejmé, že správní orgány, které se přestupky a správními delikty zabývají, nemohou svůj čas a úsilí, které vyčerpají na tento typ správního řízení, využít na další správní záležitosti účastníků a to i případně včetně žalobce.
66. Závěrem soud k vyjádřenému nesouhlasu žalobce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrhu na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci konstatuje, že se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v jeho usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145. Nejvyšší správní soud zde uvedl, že „zveřejňování a anonymizace rozhodnutí zdejšího soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a/ citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu

údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu k zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b/ údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d/ jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e/ jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.“ Dále Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29 (který se sice týkal poskytování informací, nicméně argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít), kde uvedl, že „jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupování klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce a nebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být „sekundárně viktimizován“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.“

67. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, a to z důvodu, že jeho postup v řízení (v dané věci nepravdivé označování řidiče, který je nekontaktní, existuje-li vůbec daná osoba, v kombinaci s prodlužováním řízení posíláním nejprve nepotvrzených elektronických podání a následně elektronicky podepsaných a dlouhodobou pasivitou ve správním řízení, kterou se následně snaží zneužít ve svůj prospěch při podání detailní a obsáhlé žaloby z důvodů, s nimiž správní orgány nebyly dříve jakkoliv obeznámeny) představuje z jeho strany, resp. ze strany jeho zmocněnce, za jehož výběr je zodpovědný, případ sofistikované procesní obstrukce, jejímž účelem má být dosažení zániku přestupkové odpovědnosti, a to v důsledku znemožnění nápravy dílčích vad správního rozhodnutí v odvolacím řízení a následného uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku poté, co tyto dílčí následky musí řešit teprve soud takto vmanipulovaný do pozice odvolacího orgánu zrušením rozhodnutí a jeho vrácením k dalšímu řízení. Lze poukázat na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dosvědčuje rozsáhlou paletu obstrukčního jednání téhož zmocněnce či dalších osob spjatých s projektem družstva Motoristická vzájemná pojišťovna. Řízení ve správním soudnictví má sloužit k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (srov. § 2 s. ř. s.), a nikoliv jako jeden z nástrojů směřujících k dosažení zániku odpovědnosti za správní delikt bez jeho věcného projednání. Procesní strategii žalobce a její zneužívající povahu proto soud (v souladu se svou ustálenou judikaturou, která je zástupci žalobce jako tehdejšímu substitutovi nepochybně známa např. z věcí sp. zn. 45 A 16/2015, 45 A 63/2015, 45 A 68/2015, 46 A 90/2015 či 46 A 54/2016) hodnotí jako okolnost zvláštního zřetele hodnou, která odůvodňuje nepřiznání náhrady nákladů řízení, třebaže byl v meritu žalobce úspěšný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. březen 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

